

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Gelińska

przy udziale prokuratora Magdaleny Branickiej

po rozpoznaniu w dniach: 24.09.2015 r. i 22.10.2015 r.

sprawy z oskarżenia Urzędu Kontroli Skarbowej w G.

przeciwko: W. J. (...), synowi S. i L. z domu B., urodzonemu w dniu (...) w E.

oskarżonemu o to, że:

I. działając w okresie od 08 stycznia 2007 r. do 28 grudnia 2007 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, prowadząc działalność gospodarczą pn. (...) W. K. (1) zs. w K. w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, wystawiał nierzetelne faktury VAT, dokumentujące operacje gospodarcze, które w rzeczywistości nie miały miejsca, na rzecz:

- 1) Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) spółka z o. o. w R. wykazując w nich łączną kwotę VAT:442.992 zł,
- 2) (...) spółka z o. o. zs. W G. wykazując w nich łączną kwotę VAT:43.219 zł

przez co ułatwił podmiotom, będącym podatnikami podatku od towarów i usług popełnienie czynów zabronionych polegających na podaniu nieprawdy w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...) – 7 składanych we właściwych urzędach skarbowych poprzez dokonanie bezpodstawnego odliczenia podatku naliczonego VAT wykazanego w tychże nierzetelnych fakturach i narażaniu przez to na uszczuplenie podatku od towarów i usług za miesiąc od stycznia 2007 r. do grudnia 2007 r. na łączną kwotę 486.211 zł stanowiącą dużą wartość;

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 k.k.s.

II. podał nieprawdę w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za lipiec 2007 r. złożonej w dniu 27.08.2007 r. do Urzędu Skarbowego w T. nie wykazując w niej kwoty podatku należnego w wysokości 6.380 zł z tytułu sprzedaży udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 12.07.2007 r. przez co naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług za lipiec 2007 r. na kwotę 6380 zł;

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s.

I. Oskarżonego W. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie I. oskarżenia, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i za to, przy zastosowaniu art. art. 19 § 1 k.k., art. 7 § 2 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s., na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 2 k.k.s. skazuje go na kary roku i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 /trzystu/ stawek dziennych, w wysokości 60 /sześćdziesięciu/ złotych każda;

II. Oskarżonego W. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II. oskarżenia, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. i za to, na mocy art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 2 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, w wysokości 60 /sześćdziesięciu/ złotych każda;

III. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 39 § 1 k.k.s. i art. 23 § 3 k.k.s. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I. oraz II. wyroku jednostkowe kary grzywny i orzeka karę łączną grzywny w wymiarze 300 /trzystu/ stawek dziennych, w wysokości 60 /sześćdziesięciu/ złotych każda;

IV. Przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby;

V. Na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 3.900 /trzech tysięcy dziewięciuset/ złotych oraz zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w kwocie 665 /sześćset sześćdziesiąt pięć/ złotych.

Sygn. akt II K 433/15

UZASADNIENIE

Sąd uznał za udowodnione następujące fakty:

W. K. (1) ma 60 lat, jest żonaty, ma troje dorosłych dzieci. Oskarżony ma wykształcenie średnie – technik budowlany. Aktualnie jest osobą bezrobotną, utrzymuje się z zasiłków socjalnych, nie posiada majątku.

Dowód: oświadczenie oskarżonego – k. 486-87

Od 2001 r. do 2010 r. W. K. (1) prowadził działalność gospodarczą - przedsiębiorstwo budowlane pod firmą „(...)”. W okresie od marca 2001 r. do marca 2004 r. oskarżony popełnił szereg przestępstw skarbowych, w tym polegających na obniżaniu kwot należnego podatku od towarów i usług poprzez podanie nieprawdy w deklaracjach VAT-7, za co prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 25 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt II Ks 1/08 został skazany na karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 488-89

- informacja z ZUS – k. 107

- karta karna – k. 1112

- odpis wyroku – k. 449-50

W dniu 8 stycznia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego dnia 5 stycznia 2007 r. - wystawił fakturę nr (...), obciążając Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Sp. z o.o. kwotą 103.700 zł, w tym 18.700 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowody:

- protokół – k. 111

- faktura – k. 110

W dniu 15 stycznia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z dnia 13 stycznia 2007 r. - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 109.800 zł, w tym 19.800 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowody:

- protokół – k. 113
- faktura – k. 112

W dniu 20 stycznia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 38.003 zł, w tym 6.853 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniach 26 marca i 6 kwietnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 27
- faktura – k. 26
- dowody wypłaty – k. 29-32
- upoważnienie – k. 33

W dniu 22 stycznia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z dnia 19 stycznia 2007 r. - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 128.100 zł, w tym 23.100 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 31 stycznia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 115
- faktura – k. 114
- dowody wypłaty – k. 146

W dniu 29 stycznia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z dnia 26 stycznia 2007 r. - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 146.400 zł, w tym 26.400 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w dniach 9 lutego, 8, 12 i 28 marca 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 117
- faktura – k. 116
- dowody wypłaty – k. 149, 151, 153, 156-57,

W dniu 31 stycznia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z dnia poprzedniego - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 32.940 zł, w tym 5.940 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowody:

- protokół – k. 119
- faktura – k. 118

W dniu 7 lutego 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z dnia poprzedniego - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 120.414 zł, w tym 21.714 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 22 lutego, 14 i 29 marca 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 121
- faktura – k. 120
- dowody wypłaty – k. 148, 154, 159

W dniu 26 lutego 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 22.875 zł, w tym 4.125 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniach 10 i 26 kwietnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 36
- faktura – k. 35
- dowody wypłaty – k. 37-40
- upoważnienie – k. 41

W dniu 8 marca 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 81.313 zł, w tym 14.650 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 10, 11 i 17 kwietnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 123
- faktura – k. 122
- dowody wypłaty – k. 161-63

W dniu 5 kwietnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 100.040 zł, w tym 18.040 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 6, 17 kwietnia, 11 i 29 czerwca oraz 7 sierpnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 125
- faktura – k. 124
- dowody wypłaty – k. 164, 166, 170, 174, 179

W dniu 20 kwietnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 30.500 zł, w tym 5.500 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniach 17 i 21 maja 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 49
- faktura – k. 42
- dowody wypłaty – k. 44-47
- upoważnienie – k. 48

W dniu 30 kwietnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 31.964 zł, w tym 5.764 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniach 23, 25 i 29 maja 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 50
- faktura – k. 51
- dowody wypłaty – k. 44-47
- upoważnienie – k. 48

W dniu 18 maja 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 14.640 zł, w tym 2.640 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniu 1 czerwca 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 65
- faktura – k. 60
- dowody wypłaty – k. 62-63
- upoważnienie – k. 64

W dniu 23 maja 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 119.255 zł, w tym 21.505 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 31 maja, 5 i 11 czerwca oraz 6 sierpnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 127
- faktura – k. 126
- dowody wypłaty – k. 168, 171-72, 180

W dniu 24 maja 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 13.786 zł, w tym 2.486 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniach 6 czerwca i 11 lipca 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 67

- faktura – k. 66
- dowody wypłaty – k. 69-72
- upoważnienie – k. 64

W dniu 28 maja 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 11.651 zł, w tym 2.101 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniu 30 lipca 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 75
- faktura – k. 74
- dowody wypłaty – k. 77-78
- upoważnienie – k. 79

W dniu 15 czerwca 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 22.692 zł, w tym 4.092 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 13 września i 31 października 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 81
- faktura – k. 80
- dowody wypłaty – k. 83-86
- upoważnienie – k. 64

W dniu 30 lipca 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 111.996 zł, w tym 20.196 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 8, 9, 10 i 13 sierpnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 129
- faktura – k. 128
- dowody wypłaty – k. 176-78, 182

W dniu 27 sierpnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 140.300 zł, w tym 25.300 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 6, 8 i 28 września 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 131
- faktura – k. 130

- dowody wypłaty – k. 183-84, 186

W dniu 30 sierpnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 179.340 zł, w tym 32.340 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowody:

- protokół – k. 133

- faktura – k. 132

W dniu 25 września 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 139.080 zł, w tym 25.080 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 24 października, 9 listopada i 20 grudnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 135

- faktura – k. 134

- dowody wypłaty – k. 188, 191, 196

W dniu 29 października 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 157.014 zł, w tym 28.314 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 9 listopada i 7 grudnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 137

- faktura – k. 136

- dowody wypłaty – k. 190, 193

W dniu 23 listopada 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 22.570 zł, w tym 4.070 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniach 29 listopada i 5 grudnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 88

- faktura – k. 87

- dowody wypłaty – k. 90-93

- upoważnienie – k. 94

W dniu 27 listopada 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 170.800 zł, w tym 30.800 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została częściowo wypłacona oskarżonemu w gotówce w dniach 18 i 19 grudnia 2007 r.

Dowody:

- protokół – k. 139

- faktura – k. 138

- dowody wypłaty – k. 194

W dniu 29 listopada 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 239.120 zł, w tym 43.120 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowody:

- protokół – k. 141

- faktura – k. 140

W dniu 20 grudnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 183.000 zł, w tym 33.000 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowody:

- protokół – k. 143

- faktura – k. 142

W dniu 20 grudnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 20.496 zł, w tym 3.696 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniu 31 stycznia 2008 r.

Dowody:

- protokół – k. 96

- faktura – k. 95

- dowody wypłaty – k. 98-99

- upoważnienie – k. 100

W dniu 27 grudnia 2007 r. W. K. (1) - w oparciu o protokół odbioru robót z tego samego dnia - wystawił fakturę nr (...), obciążającą (...) Sp. z o.o. kwotą 10.492 zł, w tym 1.892 zł tytułem podatku od towarów i usług. Należność została wypłacona A. D. w gotówce w dniu 31 stycznia 2008 r.

Dowody:

- protokół – k. 102

- faktura – k. 101

- dowody wypłaty – k. 104-105

- upoważnienie – k. 106

W dniu 28 grudnia 2007 r. W. K. (1) wystawił fakturę nr (...), obciążającą P. B. (...) Sp. z o.o. kwotą 193.980 zł, w tym 34.980 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Dowód: faktura – k. 144

Prawomocną decyzją Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w G. z dnia 25 marca 2013 r. określono P.B. (...) Sp. z o.o. wysokość podatku od towarów i usług za rok 2007 na łączną kwotę 658.757 zł. Podstawą tego rozstrzygnięcia było m. in. uznanie, iż wystawione przez (...) faktury o łącznej wartości 2.456.592 zł były nierzetelne, z uwagi na fakt, że jednocześnie w deklaracji PIT-36 za rok 2007 W. K. (1) zadeklarował przychód w kwocie 188.750 zł, tj. wielokrotnie niższy niż wartość kwestionowanych faktur.

Dowód: decyzja – k. 500-528

A. D., który według protokołów będących podstawą wystawienia faktur miał reprezentować W. K. (1) podczas odbioru robót wykonanych dla spółki (...), w rzeczywistości nigdy nie pełnił funkcji kierownika robót.

Dowód: zeznania świadka A. D. – k. 411-13, 1218v-19

Spółka (...) wykazała w/w faktury w rejestrach zakupu VAT oraz uwzględniła w deklaracjach VAT – 7.

Dowód: protokół sprawdzenia prawidłowości i rzetelności badanych dokumentów u kontrahenta kontrolowanego – k. 25

W. K. (2) w 2007 r. złożył deklaracje VAT - 7, w których wskazał wartość netto dostaw towarów i usług w łącznej kwocie 188.750 zł, taki sam przychód wskazał w zeznaniu PIT-36.

Dowody:

- deklaracje – k. 3-18

- zeznanie PIT 36 - k. 19-22

W dniu 12 lipca 2007 r. W. K. (1) wystawił fakturę nr (...), którą obciążył (...) .H.U. (...) kwotą 35.380 zł, w tym 6.380 zł tytułem podatku od towarów i usług, za zakup podajnika do betonu (...).

Dowód: faktura VAT – k. 200

Należność została przelana w dniu 9 sierpnia 2007 r.

Dowód: potwierdzenia przelewu – k. 201-07

W dniu 27 sierpnia 2007 r. W. K. (1) złożył w Urzędzie Skarbowym w T. deklarację dla podatku od towarów i usług za lipiec 2007 r. Wskazał w niej jedynie, iż nabył towary i usługi o wartości netto 1.133 zł, od których naliczony został podatek w kwocie 249 złotych.

Dowód: deklaracja – k. 13

Prawomocną decyzją Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w G. z dnia 29 października 2012 r. oskarżony został zobowiązany do zapłaty wynikającej z faktury kwoty podatku.

Dowód: decyzja – k. 225-37

W. K. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, a w inkryminowanym czasie oskarżony był w pełni poczytalny.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 610-13

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń dokonano na podstawie wymienionych dowodów, które ocenione zostały jako wiarygodne.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczał on popełnieniu zarzucanych mu czynów.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż odnoszące się do współpracy (...) i spółki (...) wyjaśnienia W. K. (1) i zeznania S. D. (1) pozostają w sprzeczności. Oskarżony utrzymywał, że wykonanie zleconych prac powierzał podwykonawcom, zaś S. D. (1), prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. utrzymywał, że firma (...) samodzielnie wykonywała zleczone prace, a czasami wykonywali je również inni podwykonawcy, wynajęci przez spółkę (...). Kolejny rzekomy podwykonawca (...) Sp. z o.o. J. W. utrzymywał, że sprzęt używany podczas prac należał do spółki (...), podczas gdy S. D. zeznał, że dysponowała ona tylko drobnym sprzętem w postaci elektronarzędzi. J. W. zakwestionował także protokoły odbioru i faktury obciążające spółkę (...) kwotami 183.000 zł i 195.200 zł. T. K. i T. Ś., kierownicy robót w spółce (...), zaprzeczyli, jakoby na realizowanych przez nią budowach podwykonawcą była spółka (...) (dla której z kolei na tych samych budowach pracować miał oskarżony). (...) z tą spółką zaprzeczyli również D. S. i R. E., którzy nadzorowali roboty. W przypadku części budów inwestor zastrzegł swoją zgodę na korzystanie z podwykonawcy, zgoda taka dla spółki (...) nie była udzielana, a czynności sprawdzające ze strony inwestorów nie potwierdziły udziału tej spółki przy realizacji inwestycji. Wskazywany przez W. K. podwykonawca – spółka (...) – nigdy nie miała siedziby pod adresem wskazanym w fakturach rzekomo przez nią wystawionych. A. R., który miał podpisać deklaracje podatkowe (...) jako rzekomy prezes Zarządu tej spółki zeznał, iż w rzeczywistości funkcji takiej nigdy nie pełnił, a dokumenty te podpisał za niego ktoś inny. Kiedyś jednak podpisywał na prośbę kolegi jako tzw. „słup” dokumenty spółki (...). Dokumenty te zostały następnie wykorzystane w celu uniemożliwienia egzekucji, co zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie w sprawie sygn. akt II K 868/12. Został nim skazany m. in. S. B., który z kolei podpisywał jako rzekomy przedstawiciel (...) faktury obciążające (...). Należy również zauważyć, iż oskarżony nie zatrudniał pracowników, nie posiadał środków trwałych, jego księgowość prowadził znajomy na zasadzie przysługi, w deklaracjach VAT-7 nie wykazał wartości sprzedaży wynikających z wystawionych dla spółki (...) faktur, a płatność za nie w większości miała nastąpić gotówką, pomimo obowiązku dokonywania rozliczeń za pośrednictwem rachunków bankowych (w przypadku rozliczeń przelewem kwoty były natychmiast wypłacane z rachunku). Reasumując powyższe okoliczności, w ocenie Sądu dokumenty w postaci faktur obciążających (...) Sp. z o.o., wystawione przez W. K., nie poświadczały rzeczywiście wykonanych w ramach działalności gospodarczej robót budowlanych.

W przypadku faktur obciążających spółkę (...) A. D., który miał podpisać protokoły odbioru robót, będące podstawą wystawienia faktur, kategorycznie zaprzeczył, jakoby kiedykolwiek pełnił funkcję kierownika robot prowadzonych przez (...). W konsekwencji również te faktury Sąd uznał za poświadczające nierzeczywiste zdarzenia.

W przypadku drugiego z zarzucanych czynów wyjaśnieniom W. K. wprost zaprzecza treść złożonej przez niego deklaracji dla podatku od towarów i usług za lipiec 2007 r., w której nie ujął przypadającej mu należności z faktury nr (...) za sprzedaż podajnika do betonu.

Wobec powyższego Sąd wyjaśnienia oskarżonego uznał za wynik przyjętej przez niego linii obrony i próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Analogicznie Sąd ocenił zeznania S. D. (1) (zaprzeczone, jak już wskazano powyżej, przede wszystkim przez J. W., T. K., T. Ś., D. S. i R. E.), który starał się ukryć fakt wykorzystania nierzetelnych faktur, aby w ten sposób samemu uniknąć odpowiedzialności – zarówno finansowej, jak i karnej.

Reasumując wyniki postępowania dowodowego – sprawstwo W. K. (1) zostało w ocenie Sądu wykazane w sposób nie budzący wątpliwości.

Odnośnie kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów oraz jego winy:

W. K. (1) został oskarżony przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie o to, że:

I. działając w okresie od 08 stycznia 2007 r. do 28 grudnia 2007 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, prowadząc działalność gospodarczą pn. (...) W. K. (1) zs. w K. w zamiarze, aby inna osoba dokonała

czynu zabronionego, wystawiał nierzetelne faktury VAT, dokumentujące operacje gospodarcze, które w rzeczywistości nie miały miejsca, na rzecz:

- 1) Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) spółka z o. o. w R. wykazując w nich łączną kwotę VAT:442.992 zł,
- 2) (...) spółka z o. o. zs. W G. wykazując w nich łączną kwotę VAT:43.219 zł

przez co ułatwił podmiotom, będącym podatnikami podatku od towarów i usług popełnienie czynów zabronionych polegających na podaniu nieprawdy w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...) – 7 składanych we właściwych urzędach skarbowych poprzez dokonanie bezpodstawnego odliczenia podatku naliczonego VAT wykazanego w tychże nierzetelnych fakturach i narażaniu przez to na uszczuplenie podatku od towarów i usług za miesiąc od stycznia 2007 r. do grudnia 2007 r. na łączną kwotę 486.211 zł stanowiącą dużą wartość;

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 k.k.s.

II. podał nieprawdę w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za lipiec 2007 r. złożonej w dniu 27.08.2007 r. do Urzędu Skarbowego w T. nie wykazując w niej kwoty podatku należnego w wysokości 6.380 zł z tytułu sprzedaży udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 12.07.2007 r. przez co naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług za lipiec 2007 r. na kwotę 6380 zł;

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s.

Przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. popełnia ten, kto fakturę lub rachunek za wykonanie świadczenia wystawia w sposób nierzetelny albo takim dokumentem posługuje się.

(...) faktura w rozumieniu przytoczonego przepisu to zarówno faktura nieodzwierciedlająca rzeczywistego przebiegu zdarzenia, jak i „faktura fikcyjna”, dokumentująca czynność nieistniejącą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie sygn. akt II AKa 65/04, KZS 2004/7-8/64).

Ponieważ wystawione przez W. K. (1) faktury dokumentowały roboty budowlane, które w rzeczywistości nie zostały przez oskarżonego zrealizowane, doszło do zrealizowania znamienia wystawienia faktur w sposób nierzetelny – a tym samym do popełnienia zarzucanego przestępstwa skarbowego.

Przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. popełnia podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie.

Ponieważ osoby działające w imieniu spółek (...) i (...) w złożonych deklaracjach dla podatku o towarów i usług odliczyły podatek VAT wykazany w wyżej omówionych nierzetelnych fakturach – a tym samym podały nieprawdę. Z uwagi na fakt, iż skutkiem tego działania było nieuzasadnione pomniejszenie podatku należnego o podatek naliczony wynikający z treści tych faktur, zrealizowana została druga z przesłanek omawianego przestępstwa skarbowego. Należy jednak podkreślić, iż do narażenia podatku na uszczuplenie dochodzi niezależnie od tego, czy odbiorca „pustej” faktury wystąpił o nienależny mu zwrot podatku od towarów lub usług (...) bądź jego zaliczenie na poczet zaległości podatkowych bieżących lub przyszłych (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt II AKa 198/12, KZS 2012/10/91).

Ponieważ oskarżony osobiście nie zrealizował znamienia podaniu nieprawdy w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...) – 7, lecz swoim zachowaniem (polegającym na wystawieniu nierzetelnych faktur) jedynie ułatwił jego popełnienie przez inne osoby, tym samym należy uznać, iż W. K. (1) dopuścił się czynu zabronionego w formie zjawiskowej pomocnictwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie sygn. akt III KK 407/14, LEX nr 1678967), a tym samym – przy zastosowaniu art. 20 § 2 k.k.s. – kwalifikacja prawna winna zawierać regulujący tę okoliczność art. 18 § 3 k.k.

Z uwagi na fakt, że wysokość narażonego na uszczuplenie podatku przekroczyła pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia w czasie działania sprawcy (tj. kwotę 468.000 zł), należy przyjąć, iż stanowiła ona należność publicznoprawną dużej wartości w rozumieniu art. 53 § 15 k.k.s., a tym samym zastosowanie ma art. 37 § 1 k.k.s., fakt ten oddający i obligujący Sąd do zastosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary.

Ponieważ przypisany W. K. czyn wyczerpał znamiona dwóch przestępstw skarbowym, przy jego kwalifikacji ma zastosowanie oddający tą okoliczność fakt art. 7 § 1 k.k.s.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony działał w realizacji tego samego zamiaru (tj. od początku chciał wystawić na rzecz innych podmiotów szereg nierzetelnych faktur) i na przypisany mu czyn składało się wiele zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, tym samym należy uznać, iż W. K. działał w warunkach czynu ciągłego, czego odzwierciedleniem jest zastosowanie art. 6 § 2 k.k.s.

Występek z art. 56 § 2 k.k.s. zachodzi, gdy kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości.

Składając w Urzędzie Skarbowym deklarację VAT-7, w której nie wskazał kwoty należnego podatku od towarów i usług, oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa skarbowego w typie podstawowym. W. K. (1) samodzielnie i na własny rachunek prowadził działalność gospodarczą i w inkryminowanym czasie był podatnikiem podatku VAT. Zgodnie z dyspozycją art. 7 § 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Podatników VAT wskazuje art. 15 ust. 1 Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zgodnie z którym są nimi osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą polegającą m. in. na świadczeniu usług, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Z kolei art. 5 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 w/w ustawy wskazuje, że opodatkowaniu podlegają odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju, niezależnie od tego, czy zostały wykonane z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa. Ponieważ należność podatkowa z tytułu dokonanej przez oskarżonego sprzedaży maszyny nie została przez niego uregulowana nie tylko w terminie, lecz do dnia dzisiejszego, zrealizowana została również przesłanka narażenia podatku na uszczuplenie – zaistnienie uszczerbku finansowego jest bowiem w tej sytuacji wysoce prawdopodobne.

Ponieważ kwota narażonego na uszczuplenie podatku nie przekroczyła dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (tj. 187.200 zł) należało uznać ją za kwotę małej wartości, a w konsekwencji czyn przypisany W. K. zakwalifikować jako typ uprzywilejowany z § 2 art. 56 k.k.s.

Rozważając kwestię winy oskarżonego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że W. K. (1) działał z zamiarem bezpośrednim i swoją świadomością i wolą obejmował zarówno cel (wystawienie nierzetelnych faktur, dzięki którym inne podmioty mogły obniżyć kwotę podatku, jak i ukrycie faktu sprzedaży maszyny), jak i sposób swojego działania. Należy podkreślić, iż wprawdzie odpowiedzialność karna skarbową za czyn z art. 56 § 1 k.k.s. powstaje nawet wtedy, gdy podatnik składając nierzetelną deklarację (...) nie zmierzał do osiągnięcia celu w postaci zaniżenia podatku lub uchylenia się od opodatkowania, jednakże w wyniku takiego zachowania Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego zostały narażone na uszczuplenie podatku (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2013 r. w sprawie sygn. akt II AKa 104/13, LEX nr 1331158), jednak oskarżony wprost dążył do uniknięcia zapłaty podatku i doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że popełnia czyny zabronione - od dawna bowiem trudnił się prowadzeniem działalności gospodarczej iabrał w tej sferze niewątpliwie doświadczenia, stąd doskonale wiedział o obowiązku regulowania zobowiązań podatkowych, a ponadto już wcześniej popełniał podobne przestępstwa skarbowe.

Jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż w inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie wyłączającym lub znacznie ograniczającym jego poczytalność – tym samym nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 lub 2 k.k.

Reasumując - Sąd doszedł do przekonania, iż W. K. był zdolny do zawinienia i działał umyślnie, dlatego też podlega odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwa skarbowe.

Odnosnie wymiaru kary:

Za pierwszy z przypisanych W. K. (1) czynów, przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s., Sąd mógł orzec jedną karę, na podstawie przepisu przewidującego najsurowszą sankcję. Jest nim art. 56 § 1 k.k.s., przewidujący kary pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze do 720 stawek dziennych. Ponieważ – jak już wspomniano powyżej – Sąd był zobligowany do nadzwyczajnego obostrzenia kary, przy zastosowaniu art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. wymiar możliwej do orzeczenia kary pozbawienia wolności wynosił od miesiąca do 7 /siedmiu/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy, zaś wymiar grzywny od 10 /dziesięciu/ do 1.080 /tysiąca osiemdziesięciu/ stawek dziennych.

Występek z art. 62 § 2 k.k.s. sankcjonowany jest karą grzywny w wymiarze od 10 /dziesięciu/ do 240 /dwustu czterdziestu/ stawek dziennych.

Skazując W. K. (1), Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 12 § 2 k.k.s. Zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniając jego motywację, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd wziął także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzekając o karze Sąd posiłkował się także orzecznictwem, zgodnie z którym wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 października 2002 r. w sprawie sygn. akt II AKa 258/02, KZS 2002/10/52), przy czym cele ogólnoprewencyjne kary nie uzasadniają wymierzenia kary powyżej granicy winy sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2000 r. w sprawie sygn. akt II AKa 147/00, KZS 2001/1/24).

Jako okoliczności obciążające, wpływające na podwyższenie wymiaru kary, Sąd potraktował:

działanie z zamiarem bezpośrednim

nagminność popełniania przestępstw skarbowych przypisanych W. K. (1) – okoliczność ta nie może być obojętna dla wymiaru kary, gdyż jednym z celów który ma ona osiągnąć, jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2008 r. w sprawie sygn. akt V KK 161/08)

ilość zachowań składających się na pierwsze z przypisanych przestępstw

wysoki stopień szkodliwości społecznej pierwszego czynu, godzącego w tak podstawowy obowiązek jak płacenie podatków, będących podstawą finansowania funkcjonowania państwa, powodującego duże uszczuplenie należności publicznoprawnej.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał fakt, iż w chwili działania był on osobą niekaraną.

Przewaga okoliczności obciążających w połączeniu z wysokim stopniem winy powoduje, że zasadne jest orzeczenie kar przekraczających dolne ustawowe granice (przy czym w przypadku pierwszego z czynów, przy którym okoliczności obciążających jest więcej, zaostrenie kar musi być większe). Jednocześnie jednak fakt, iż w chwili działania W. K. (1) nie był jeszcze karany spowodowały, iż Sąd uznał, że do osiągnięcia trwałej poprawy zachowania oskarżonego nie jest konieczne orzeczenie kar zbliżonych do maksymalnych, lecz umiarkowanie przekraczających dolne granice. Po rozważeniu powyższego Sąd skazał oskarżonego na kary:

- roku i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 /trzystu/ stawek dziennych

- grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych.

Są one adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jego motywacji oraz skutków, szczególnie do kwoty nie uiszczonych podatków. Analizując sylwetkę W. K., Sąd doszedł do przekonania, że kary pozbawienia wolności oraz grzywny w orzeczonych wysokościach powinny sprawić, że oskarżony poważnie zastanowi się nad swoimi czynami. Powinien on równocześnie skonstatować, że jego każdy kolejny występek przeciwko porządkowi społecznemu, który zaczął regularnie naruszać, spotka się natychmiastową i jeszcze surowszą reakcją. Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając całokształt wskazanych okoliczności sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczone kary będą wystarczające dla spełnienia pożądanego celu prewencyjnego. Z uwagi na fakt, iż kara pozbawienia wolności to 1/6 maksymalnego wymiaru, zaś ilość stawek dziennych grzywny to niespełna 1/4 maksymalnego wymiaru, kary te nie mogą być uznane za zbyt surowe. Miarą surowości kary nie jest bowiem jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa. Taka sama kara za przestępstwo zagrożone niską sankcją będzie surowa w porównaniu z takim samym ilościowo wymiarem kary za przestępstwo zagrożone sankcją z wysokimi granicami (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt II AKa 103/12, KZS 2012/7-8/59), a kary nie zbliżone do granic górnych nie mogą być traktowane jako surowe (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 maja 2009 r. w sprawie sygn. akt II AKa 95/09, KZS 2009/6/67). Jednocześnie nie można uznać, aby kary w orzeczonej wysokości były zbyt łagodne i w ten sposób mogły oddziaływać demoralizująco zarówno na uczciwych obywateli, jak i na innych sprawców przestępstw – tym samym spełnią swoją rolę z zakresu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Należy bowiem podkreślić, iż w przypadku kar orzekanych za przestępstwa skarbowe związane z podatkiem VAT, szczególnie jego zwrotem, konieczne jest niestety wymierzanie kar obiektywnie surowych - bowiem przy tego rodzaju przestępczości społeczne oddziaływanie kary musi trafić do ludzi młodych, którzy powinni zdawać sobie sprawę zarówno z samej społecznej szkodliwości takich czynów, jak i nie tylko z nieuchronności samej konsekwencji w postaci odpowiedzialności karnej, ale także wysokiej kary. W innym przypadku olbrzymie często korzyści materialne, jakie niesie ze sobą tego typu działalność przestępcza (co powoduje, iż w wyłudzeniu zwrotu podatków zaczynają się specjalizować zorganizowane grupy przestępcze), mogłyby sprawić, że dla ewentualnych sprawców niska kara będzie niejako „wliczonym kosztem” ostatecznego osiągnięcia zysku. Orzeczona obok kary pozbawienia wolności kara grzywny będzie więc w tej sytuacji dodatkowo przykładem, iż zamachy na należności Skarbu Państwa nie są traktowane pobłaźliwie i osoby parające się tym procederem, zamiast spodziewanych zysków, ponoszą jedynie nieuchronną stratę – także finansową. Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że tak orzeczone kary zmuszą oskarżonego do stosownej refleksji nad swoim postępowaniem i w sposób należyty wdrożą W. K. do przestrzegania porządku prawnego, zapobiegając jego powrotowi do przestępstwa.

W dalszej kolejności Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 23 § 3 k.k.s. – zobligowany był do ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny, w oparciu o sytuację zarobkową i majątkową W. K.. Ponieważ oskarżony osiąga jedynie niewielki dochód, wysokość stawki określono w kwocie minimalnej, tj. 60 złotych.

Ponieważ w przedmiotowym postępowaniu wobec W. K. (1) orzeczono 2 kary grzywny, Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k. – był zobligowany do orzeczenia kary łącznej. Jej wymiar reguluje art. 39 § 1 k.k.s., zgodnie z którym Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy. Tym samym minimalny wymiar kary łącznej grzywny wynosił 300 /trzysta/, a maksymalny 360 /trzysta sześćdziesiąt/ stawek dziennych. Z uwagi na fakt, iż czasokres przypisanych W. K. czynów zabronionych pokrywał się, godziły one w takie samo dobro prawne i tego samego pokrzywdzonego, Sąd orzekł karę przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, tj. w wysokości najwyższej z kar jednostkowych. Wysokość stawki ponownie określono w kwocie minimalnej, tj. 60 złotych.

Ponieważ w chwili wyrokowania obowiązywały przepisy inne niż w czasie popełnienia przypisanych W. K. (1) przestępstw skarbowych, Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 2 § 2 k.k.s. – zobligowany był do zbadania, które z przepisów są względniejsze dla oskarżonego. Należy uznać za takie obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r., albowiem umożliwiały one zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w wysokości wymierzonej W. K. (warunkowo zawiesić można na ich podstawie karę do maksymalnej wysokości 2 lat), natomiast obecnie obowiązujące przepisy nie dają takiej możliwości (maksymalny wymiar możliwej do „zawieszenia” kary pozbawienia wolności to rok). Tym

samym podczas rozważania zasadności zastosowania środka probacyjnego Sąd zastosował kodeks karny w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Dyspozycja art. 69 § 1 k.k. umożliwia zawieszenie wykonania kary, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Za zawieszeniem wykonania kary przemawiać musi także postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy tryb życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Nie sama dotychczasowa niekaralność czy dobra opinia, ale i sposób popełnienia przestępstwa oraz zachowanie po dokonaniu go, a zwłaszcza do wyrządzonych krzywd, stanowią przesłanki decyzji co do warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd uznał, że wobec W. K. (1) istnieje dodatnia prognoza kryminologiczna, a dotychczasowy sposób życia (zwłaszcza wcześniejsza niekaralność), jego warunki i właściwości osobiste (oskarżony założył prawidłowo funkcjonującą rodzinę i przez długi okres czasu prowadził działalność gospodarczą) w pełni uzasadniają przypuszczenie, że już samo orzeczenia kary zrealizuje wobec niego jej pożądane cele – w szczególności w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd zważył także, że z uwagi na wiek oskarżonego także względy wychowawcze przemawiają za zastosowaniem środka probacyjnego, albowiem bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie pełniła funkcję jedynie represyjną. Właśnie z punktu realizacji celów wychowawczych kary niewątpliwie większe osiągnięcie będzie mieć kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która przez kilka lat będzie „grozić” oskarżonemu, niż oderwanie W. K. od jego naturalnego środowiska, pozbawienie go kontaktu z rodziną i osadzenie go wśród innych - z reguły zdecydowanie bardziej od niego zdemoralizowanych - skazanych. W tej sytuacji Sąd uznał, że bezwzględna kara pozbawienia wolności nie jest konieczna dla osiągnięcia celów kary i z uwagi na to, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 /trzy/ lata.

Z uwagi na skazanie W. K. (1) – na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. (stosowanych na podstawie art. 113 § 1 k.k.s) oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych – powinien on ponieść koszty postępowania karnego, w tym opłatę. Na poczet zasądzonych wydatków w kwocie 665 / sześćset sześćdziesiąt pięć / złotych złożyły się: koszty śledztwa w łącznej kwocie 665 złotych oraz zryczałtowana opłata za doręczenia w postępowaniu sądowym w kwocie 20 złotych. Kwota opłaty wynika zaś z wysokości orzeczonych kar: pozbawienia wolności oraz łącznej kary grzywny.

Z uwagi na fakt, iż W. K. (1) otrzymuje niewysoki, ale jednak stały dochód, Sąd doszedł do przekonania, że zasądzone należności finansowe nie będą stanowiły dla niego nadmiernego uszczerbku dla niezbędnego utrzymania i nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego z poniesienia kosztów postępowania.